

Конвенція Тампере

Конвенція Тампере - скорочено від «Конвенція Тампере про надання телекомунікаційних ресурсів для пом'якшення наслідків катастроф та операцій з надання допомоги» - це обов'язкова до виконання міжнародна конвенція, яка регулює використання радіо- та супутникового зв'язку для реагування на катастрофи. Зокрема, Конвенція Тампере вимагає від держав, які її підписали, забезпечити «встановлення та експлуатацію надійних, гнучких телекомунікаційних ресурсів для використання організаціями, що надають гуманітарну допомогу та сприяння». На практиці це означає, що якщо в країні, яка ратифікувала конвенцію, оголошено надзвичайну ситуацію, і вона прийняла допомогу Організації Об'єднаних Націй, то ця країна не може перешкоджати використанню телекомунікаційного обладнання для підтримки гуманітарної допомоги.

Слід зазначити, що юридичні зобов'язання щодо забезпечення вільного доступу до телекомунікацій поширюються лише на держави-учасниці, які повністю ратифікували конвенцію. На момент написання цього посібника лише 49 держав-членів повністю ратифікували Конвенцію Тампере, ще 31 держава погодилася ратифікувати її в майбутньому. Багато країн, в яких зараз працюють гуманітарні організації, не висловили жодних зобов'язань щодо підписання конвенції, і навіть держави, які ратифікували конвенцію, можуть знайти конкретні причини для того, щоб перешкоджати або відмовляти гуманітарним організаціям у доступі до телекомунікаційних послуг. Перш ніж ввозити комунікаційне обладнання в країну, гуманітарні організації повинні проконсультуватися з місцевою владою, митними брокерами та іншими гуманітарними організаціями на місцях, щоб зрозуміти, які обмеження можуть існувати.

З повним текстом конвенції Тампере можна ознайомитися за посиланням [іспанською](#), [французькою](#), [англійською](#) та [арабською мовами](#).